

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-27/1996-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Katice Jelić, kao predsjednice vijeća, te Ante Potrebe, Vesne Vrbećić, Josipa Budinskog i Ilije Čuljata, kao članova vijeća i tajnice u vijeću - sudske savjetnice Sanje Katušić-Jergović, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. B. M. zv. T. zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Karlovcu od 21. studenog 1995. K-18/95-26, u sjednici održanoj 2. kolovoza 2000., saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske Tomislava Dujmića,

p r e s u d i o j e:

Prihvaća se žalba državnog odvjetnika, preinačuje se pobijana prvostupanjska presuda u odluci o kazni, te se opt. B. M. zv. T. za kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, zbog kojeg je tom presudom oglašen krivim, na temelju tog propisa osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina.

Žalba opt. B. M. zv. T. odbija se kao neosnovana, te se u pobijanom a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijski sud u Karlovcu oglasio je krivim, u odsutnosti, opt. B. M. zv. T. zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pobliže opisanog u izreci te presude, te ga na temelju tog propisa osudio na kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina.

Na temelju čl. 90. st. 1. ZKP/93 optuženik je dužan nadoknaditi troškove kaznenog postupka u iznosu od 200,00 kn, te platiti paušalni iznos od 3.000,00 kn.

Protiv te presude podnijeli su žalbe, državni odvjetnik zbog odluke o kazni i optuženik po braniteljici J. D., odvjetnici iz K., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni.

Državni odvjetnik predložio je da se pobijana presuda preinači u odluci o kazni i

optuženiku izreče kazna zatvora u trajanju od dvadeset godina. Optuženik je predložio da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Državni odvjetnik Republike Hrvatske, vraćajući spise prema čl. 360. st. 2. ZKP/93, stavio je prijedlog da se žalba državnog odvjetnika prihvati u skladu sa žalbenim navodima, a optuženikova žalba da se odbije kao neosnovana.

Žalba državnog odvjetnika je osnovana, a žalba optuženika nije osnovana.

Nije osnovana žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Žalbom se ne poriče daje osoba zv. T. protivno međunarodnom pravu, bez ikakvog povoda, hicima iz pištolja lišila života starice M. K. i M. F., na način pobliže opisan u izreci prvostupanjske presude, odnosno da je time počinjeno kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

Ono što se žalbenim navodima čini dvojbenim, to je identitet osobe koja je izvršila to djelo. Dakle, žalitelj nastoji prikazati kako opt. B. M. nije osoba zv. T. koja je izvršila rečeno kazneno djelo, jer to, bez ekshumacije žrtava, nije sa sigurnošću utvrđeno saslušanjem svjedoka.

Protivno takvim žalbenim navodima, u stvari tvrdnjama, prvostupanjski sud je potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice u ovom kaznenom predmetu, pa tako i one koje se žalbom osporavaju.

Prvostupanjski sud pravilno je ocijenio rezultat izvedenih dokaza, osobito iskaz svjedoka B. M. u poredbi s iskazima ostalih svjedoka i dokumentacijom 2. brigade paravojske tzv. "rsk", te protivno žalbenom prigovoru izveo pravilan zaključak, daje upravo opt. B. M. osoba zv. T. koji je počinio djelo kako to slijedi iz izreke pobijane presude i da je kazneno odgovoran.

Takvo činjenično stanje utvrdio je prvostupanjski sud s potpunom izvjesnošću na temelju iskaza svjedoka B. M., koja je kao očevidac događaja decidirano iskazala (list 62, 62/11 i 69/11), da je iz autobusa, s pripadnicima neprijateljskih paravojnih postrojbi, izašla osoba u vojnoj odori, velike brade, sa šubarom na glavi i puškom u ruci. Ustvrdila je, kako je kasnije od pripadnika paravojnih postrojbi čula da je ta osoba B. kojeg su zvali T. Svi saslušani svjedoci saznali su na sličan način da je osoba po nadimku T. ubila dvije starice u S. S., što je u skladu s priloženom dokumentacijom 2. brigade paravojske tzv. "rsk". Svjedokinja B. M. iskazala je još, da se nakon optuženikovih prijeteći morala povući na kat svoje kuće, odakle je, promatrajući, vidjela kako je prva žrtva M. K., bez ikakvog protivljenja, gladila bradu i molila optuženika da ju ne ubije. Zatim je čula tri pucnja i vidjela kako optuženik ide prema kući druge žrtve, M. F., koja je hranila stoku i također nije pružala otpor optuženiku, a kad je ponovno začula pucanj u strahuje pobjegla iz svoje kuće kod A. i V. V..

S obzirom na izloženo, logičan je prihvatljiv zaključak prvostupanjskog suda, da je upravo opt. B. M. zv. T. bez ikakvog razloga, protivno međunarodnom pravu, usmrtio dvije starice hrvatske nacionalnosti, koje kao civili nisu sudjelovale u neprijateljstvima. Stoga se i

prema ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske kao drugostupanjskog suda ne ukazuje potreba za ekshumacijom na što ukazuje žalitelj.

Prema tome, Vrhovni sud Republike Hrvatske kao drugostupanjski sud prihvaća u svemu uvjerljive, logične i iscrpne razloge, na kojima se temelji prvostupanjska presuda, odnosno nalazi da je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno i da je na tako utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski sud pravilno primijenio kazneni zakon, kad je djelo optuženika pravno označio kao kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pa je žalba optuženika, po hraniteljici, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, neosnovana.

U pravu je, međutim, državni odvjetnik kad u žalbi ističe da je prvostupanjski sud optuženiku izrekao blagu kaznu.

Optuženik je osoba koju su čak i pripadnici paravojske opisali kao agresivnu i asocijalnu osobu, sklonu kriminalu i izazivanju sukoba, osobito s hrvatskim stanovništvom. U izvršenju djela optuženik je pokazao osobitu bezobzirnost i bezosjećajnost prema civilnom stanovništvu, jer je bez ikakvog povoda ubio nezaštićene i nemoćne starice. To sve njegovom djelu daje veći stupanj društvene opasnosti od onog koje slijedi iz prvostupanjske presude, što državni odvjetnik osnovano ističe u žalbi. Stoga je optuženiku za rečeno kazneno djelo izrečena maksimalna kazna zatvora u trajanju od dvadeset godina, kao primjerena, adekvatna i podobna da ostvari svrhe iz čl. 6. i 50. KZ.

Iz rečenih razloga nije osnovana žalba optuženika zbog odluke o kazni.

S obzirom na sve izloženo, prihvaćanjem žalbe državnog odvjetnika, na temelju čl. 390. st. 1. ZKP preinačena je prvostupanjska presuda u odluci o kazni i optuženiku izrečena stroža kazna, kao u izreci ove presude, primjerena težini počinjenog kaznenog djela i stupnju optuženikove kaznene odgovornosti, dok je o optuženikovojoj žalbi u cijelosti odlučeno na temelju čl. 387. ZKP, kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 2. kolovoza 2000. godine

Zapisničar:
Sanja Katušić-Jergović v.r.

Predsjednik vijeća:
Katica Jelić v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove drugostupanjske presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u roku od petnaest dana od dana dostave ovjerenog prijepisa presude.